

Smedley D. Butler tábornok

A
HÁBORÚ
EGY
SVINDLI

A fordító megjegyzése

Az 1930-as években, a közelgő újabb világháború veszélyét érezve, a tengerentúlon kibontakozott egy olyan mozgalom, ami „America First” (Elsősorban Amerika) néven vált ismertté. Ennek a mozgalomnak az volt a célja, hogy megakadályozza azt, ami húsz évvel korábban történt: Amerika hadba rántását sötét ügyletek által. Az, hogy az amerikai kormányzat, illetve a mögötte álló háttérhatalom csak két háborús év (1939 szeptember – 1941 december) után, csak a Pearl Harbor elleni, még manapság is sok kérdést felvető japán támadás hatására tudta elérni, hogy az USA népe hadba vonuljon, az ennek a mozgalom az ellenállásának köszönhető.

Ennek a mozgalomnak a volt a tagja Smedley D. Butler nyugalmazott tengerészgyalogos-tábornok, Amerika egyik legtöbb kitüntetéssel elhalmozott veteránja is.

Smedley D. Butler a harmincas években országjáró körúton vett részt, ahol több száz beszédet tartott „A háború egy svindli” (War Is A Racket) címmel, a háborútól való távolmaradás mellett. 1935-ben kiadta ennek a beszédnek egy bővített, könyv formátumú változatát.

„A háború egy svindli” legfontosabb mondanivalója az, hogy bár kiadásától számítva majdnem nyolc évtized telt el, ennek ellenére semmit sem veszített jelentőségéből. Az elmúlt nyolcvan évben generációk születtek és haltak meg, de a háború mint hazafias cselekedet eladása, az abból irdatlan hasznot húzó nagyvállalatok, bankárok és spekulánsok trükkjei, valamint a harcot megvívó átlagemberek szenvedései mit sem változtak.

Semmiképpen nem akarom, hogy ez a könyv kötelező olvasmány legyen, mert akkor senki sem fogja elolvasni. Ajánlott olvasmányként viszont hasznosnak tartom mindenki, különösen az ifjú generáció számára.

Senki ne aggódjon amiatt, hogy mi fog akkor történni, ha egy ismerősének ajánlja ezt a rövid, de lényegre törő könyvet! Ha Ön nem kioktató módon, hanem valóban jó szívvél cselekszik, de ennek ellenére a másik fél megsértődik, és nem áll Önnel többet szóba, akkor azt mondom, hogy az a kapcsolat annyit is ért, és egyáltalán nem kár érte, hogy megszakadt. „You can lead a horse to water, but you can't make it drink”, mondják az angolszászok, ami körülbelül annyit tesz, hogy „Odavezethetsz egy lovat az itatóhoz, de arra nem kényszerítheted, hogy igyon”. Nézni mindenki tud, de arra senki sem kényszeríthető, hogy lásson is.

Aki beszél angolul, annak természetesen az eredeti változatot ajánlom, annyi kiegészítéssel, hogy előtte olvassa el a magyar fordítás bevezetőjében lévő, a könnyebb szövegértést elősegítő magyarázatot. Aki pedig a magyar fordítást akarja elolvasni, megtisztel döntésével.

Jó olvasást, és másokkal való megosztást!

Magyarázatok a könnyebb szövegértés érdekében

The World War (A Világháború), 1914-18

Az I. világháború. „A háború egy svindli” c. könyvet 1935-ben adták ki.

”Open door” policy („Nyitott kapuk” politika)

A XIX-XX. század fordulóján született elv, mely szerint Franciaország, Németország, az Egyesült Királyság, Olaszország, Japán, Oroszország, és az Amerikai Egyesült Államok szabadon kereskedhet Kínával, de egyik nagyhatalom sem törhet kizárólagos befolyásra.

entangling alliance

Belegabalyító szövetség. Olyan szövetség, ami magával rántja, háborúba sodorja az országot. Az USA alapító atyái óvtak attól, hogy az amerikaiak szövetségeket kössenek, és így belesodródjanak Európa – és a világ - viszályaiba.

Uncle Sam

Samu nagybácsi; az Egyesült Államok gúnyneve. Az „Uncle Sam” kezdőbetűi megegyeznek a „United States” kezdőbetűivel.

yard

91 cm, azaz kb. 1 méter.

The Armistice (A Tűzszünet)

Az első világháború harcait lezáró tűzszünet. Ez a nap - november 11. - számos országban ünnepnap.

Andrew „Andy” Jackson

Az USA elnöke 1829-37-ben.

buckboard

A XIX. században, az USA-ban elterjedt, könnyű fogatolt kocsi (lovaskocsi).

Nye-bizottság

A Gerald Nye szenátor vezette bizottság, mely az USA-t a Világháborúba rángató trükköket, valamint a hadi nyereszkeket vizsgálta.

Administration

A[z amerikai] kormány.

State Department

Az USA külügyminisztériuma.

War Department

Az USA hadügyminisztériuma.

Navy Department

Az USA haditengerészeti minisztériuma.

Az infláció mértéke

1200 dollár 1861-ben kb. egyenlő 28.000 dollárral 2013-ban.

400 dollár 1918-ban kb. egyenlő 6100 dollárral 2013-ban.

Liberty Bond

„Szabadság-kötvény”. A háborús költségek fedezésére kibocsátott amerikai kötvény.

„Liberty Loan” speech

„Szabadság-kölcsön” szónoklat. „Szabadság-kötvény” vásárlására, amerikai hadikölcsön jegyzésére buzdító beszéd.

About face!

Szűk értelemben: Hátra arc!. Tágabb értelemben: 180 fokos fordulat az ember életében.

canned willy

Sózott marhahús-konzerv

The Civil War (A Polgárháború), 1861-65

Az Amerikai Egyesült Államokban maradt északi államok, valamint a kivált déli államok alkotta Amerikai Konföderált Államok közötti háború.

A USS Maine és a spanyol-amerikai háború, 1898

United States Ship Maine, azaz az Egyesült Államok Maine nevű hadihajója.

1895-ben a függetlenségpárti kubaiak felkeltek a gyarmattartó spanyolok ellen. 1898-ban Havanna kikötőjébe befutott a USS Maine, majd ott, tisztázatlan okból felrobbant. Az amerikai kormány a spanyolokat tette felelőssé, és az USA hadat üzent Spanyolországnak.

A háború az USA győzelmével végződött.

Congressional Medal of Honor

Kongresszusi Becsületrend.

draft; conscription (sorozás)

Az angolszász országokban általában nem volt sorozás, azaz a haderő önkéntesekből állt. A könyv írásáig, azaz 1935-ig, az USA-ban csak kétszer volt sorozás: a Polgárháború közepétől annak végéig (1863-65), illetve a Világháborúban való részvétel (1917-18) idején.

A Szövetségesek (The Allies)

Az antant megnevezése az angolszász irodalomban.

125 millió ember.

Az USA lakossága 1935-ben.

Nippon (Nippón)

Japán.

Smedley D. Butler tábornok

A háború egy svindli

1935

Tartalom

1. fejezet: A háború egy svindli
2. fejezet: Ki húzza a hasznot?
3. fejezet: Ki állja a számlát?
4. fejezet: Ahogyan ezt a svindlit szét lehet zúzni!
5. fejezet: Pokolba a háborúval!

ELSŐ FEJEZET

A háború egy svindli

A háború egy svindli. Mindig is az volt.

Valószínűleg a legrégebb; könnyen lehet, hogy a legnagyobb hasznot hozó; bizonyos, hogy a legerkölcstelenebb. Az egyetlen olyan svindli, ami nemzetközi léptékű. Az egyetlen svindli, amiben a hasznot dollárban, a veszteséget pedig emberéletben számítják.

Úgy vélem, hogy a svindli legjobb meghatározása az, amikor valami nem az, mint aminek az emberek többsége számára tűnik. Csak egy kis „belső” csoport tudja, hogy miről is van szó. Nagyon kevesek szűk köre javára, nagyon sokak tömegének a terhére bonyolítják le. A háborúból egy kisszámú ember hatalmas vagyona tesz szer.

A Világháborúban mindössze egy maroknyi ember takarította be a konfliktus hasznát. A Világháború alatt, az Egyesült Államokban legalább 21.000 új milliomos és milliárdos keletkezett. Jövedelemadó-bevallás formájában, ennyien vallották be hatalmas, vérből vett nyereségüket. Azt, hogy vajon hány egyéb hadimilliomos hamisította meg adóbevallását, senki sem tudja.

Ezek a hadimilliomosok közül, vajon hányan vettek a vállukra puskát? Közülük hányan ástak lövészárkot? Közülük hányan tudták, hogy mit jelent éhezni egy patkányoktól hemzsegő tüzérségi óvóhelyen? Közülük hányan töltöttek el éjszakákat kialvatlanul és rémülten, hogy közben tüzérségi gránátok, repeszek és géppuska-lövedékek elől buktak le? Közülük hányan verték vissza az ellenség szuronyrohamát? Közülük hányan sebesültek meg vagy estek el csatában?

A háborúból kifolyólag, a nemzetek további területeket szereznek, ha győzedelmeskednek. Egyszerűen elveszik azokat. Az újonnan megszerzett területeket kevesek egy szűk köre haladéktalanul ki is aknázza – ugyanazok a kevesek, akik a háborúban dollárt facsartak ki a vérből. A számlát pedig a nagyközönség állja.

És mégis, milyen számláról van szó?

A számla borzalmas kimutatással szolgál. Újonnan lerakott sírkövek. Szétszaggatott testek. Darabokra hullott elmék. Összetört szívek és otthonok. Gazdasági instabilitás. Gazdasági válság, és az összes velejáró nyomorúság. Generációkat és generációkat sújtó adóprés.

Évek hosszú során, katonaként, volt egy olyan gyanúm, hogy a háború egy svindli, de ennek teljes tudatára csak akkor ébredtem rá, miután visszavonultam a polgári életbe.

Most, hogy látom, amint napjainkban, a nemzetközi háború viharfelhői gyülekeznek, szembe kell velük nézmem, és fel kell ellenük szólalnom.

Megint oldalakat választanak. Franciaország és Oroszország tárgyalt, majd megegyezett, hogy egymás mellett fognak állni. Olaszország és Ausztria, sietve, hasonló egyezsége jutott. Lengyelország és Németország vágyakozva tekint egymásra, erre az egyetlen alkalomra elfelejtve a Lengyel-átjáróval (korridor) kapcsolatos vitájukat.

A Sándor jugoszláv király elleni merénylet bonyolította a helyzetet. Két ádáz ellenség, Jugoszlávia és Magyarország, majdnem egymás torkának esett. Olaszország kész volt arra, hogy beszálljon. Franciaország persze figyelte a dolgot. Akárcsak Csehszlovákia. Mindegyikük egy jövőbeli háborúval számol. Nem maguk az emberek - nem azok, akik harcolnak, megfizetnek és meghalnak –, csak azok, akik a háborúkat szítják, és biztonságban, otthon maradnak, hogy hasznot húzzanak.

Napjainkban, világszerte, 40 millió ember áll fegyverben, és eközben államférfiainknak és diplomatáinknak van képük azt mondani, hogy nem formálódik egy újabb háború.

Az ördögöt nem! Talán ezt a 40 millió embert táncosnak képezik ki?

Olaszországban biztos, hogy nem. Mussolini miniszterelnök tudja, hogy őket mire képzik ki. Ő legalább elég őszinte ahhoz, hogy kimondja. Nem is olyan régen, Il Duce az „International Conciliation”-ben [Nemzetközi Békéltetés], a Carnegie Endowment for International Peace kiadványában, azt mondta:

„És mindenek felett a fasizmus - minél többet fontolgatja, minél jobban megfigyeli az emberiség jövőjét és fejlődését, elvlasztva az adott pillanat politikai megfontolásaitól - nem hisz az állandó békének sem a lehetőségében, sem a hasznosságában... Egyedül a háború az, ami az emberi energiát, annak legteltesebb mértékében, a felszínre hozza, és ami nemes fénybe öltözteti mindazokat az embereket, akikben van bátorság, hogy ezt felvállalják.”

Kétségtelen, hogy Mussolini pontosan úgy érti ezt, ahogy mondja. Jól kiképzett hadserege, nagy légiflottája, még haditengerészete is, kész a háborúra – nyilvánvaló, hogy azt türelmetlenül várja. Legutóbbi kiállása Magyarország mellett, ez utóbbinak a Jugoszláviával folytatott vitája során, ezt mutatta. Csapatainak sietős mozgósítása az osztrák határ mentén, a Dollfuss elleni merénylet után, szintén ezt mutatta. Vannak még mások is Európában, akiknek a kardcsörgetése előrejelzi az előbb vagy utóbb bekövetkező háborút.

Herr Hitler - Németország újrafelfegyverzésével, valamint újabb és újabb fegyverekre irányuló, állandó követeléseivel - ugyanakkora, ha nem nagyobb fenyegetés a békére nézve. Franciaország nem olyan régen emelte fel ifjúsága kötelező katonai szolgálati idejét egy évről tizennyolc hónapra.

Így van - a nemzetek mindenfelé fegyverben állnak. Európa veszett kutyái elszabadultak. A Távols-Keleten a helyezkedés ügyesebben zajlik. Még 1904-ben, amikor Oroszország és Japán harcolt, az út szélére hajítottuk öreg barátunkat, az oroszokat, és Japánt támogattuk. Akkoriban a nagyon bőkezű nemzetközi bankáraink Japánt pénzelték. Mostanság az az irányvonal, hogy elmérgesedjen a viszonyunk a japánokkal. Mit is jelent a Kínára vonatkozó „nyílt kapuk” politika számunkra? A Kínával való kereskedelmünk körülbelül évi 90 millió dollár. Vagy a Fülöp-szigetek esetében? Körülbelül 600 millió dollárt költöttünk a Fülöp-szigeteken az elmúlt harmincöt évben, és nekünk (a bankárainknak, a nagyiparosainknak és a spekulánsainknak) kevesebb, mint 200 millió dollárnyi magánbefektetésünk van ott.

Majd pedig azért, hogy a Kínával folytatott, körülbelül 90 millió dolláros kereskedelmet megmentjük, vagy hogy ezeket a kevesebb, mint 200 millió dolláros, Fülöp-szigeteken lévő magánbefektetéseket megóvjuk, felborzolnák a kedélyünket azért, hogy gyűlöljük Japánt, és hogy háborúba menjünk ellene – egy olyan háborúba, ami akár több tízmilliárd dollárba, amerikaiak százezreinek életébe, valamint további, több százezernyi testileg megnyomorított és szellemileg zavarodott emberbe kerülne.

Természetesen ezekért a veszteségekért cserébe, azokat ellensúlyozó haszon keletkezne – hatalmas vagyonok jönnének létre. Dollármilliókat és –milliárdokat halmozónak fel. A kevesek egy szűk köre. A lőszer-gyárosok. A bankárok. A hajóépítők. Az iparosok. A konzervgyárosok. A spekulánsok. Nekik futna a szekér.

Igen, ők készülnek egy újabb háborúra. Miért is ne tennék? A háború nagy megtérüléssel jár.

De milyen haszonnal jár azoknak az embereknek, akik elesnek? Milyen haszonnal jár az anyjuknak és a húgaiknak, a feleségeiknek és a kedveseiknek? Milyen haszonnal jár a gyermekeiknek?

Milyen haszonnal jár bárkinek is, kivéve a kevesek azon szűk körét, akiknek a háború hatalmas hasznot jelent?

És milyen haszonnal jár a nemzetnek?

Vegyük a saját esetünket! 1898-ig egy rögnyi területet sem birtokoltunk az észak-amerikai szárazföldön kívül. Abban az időben nemzeti adósságunk egy kicsit volt csak több, mint 1 milliárd dollár. Azután „nemzetközi beállítottságúvá” váltunk. Elfelejtettük, vagy félretoltuk országunk atyjának tanácsát. Elfelejtettük George Washington figyelmeztetését a mások viszályaiba „belegabalyító szövetségekről”. Háborúba vonultunk. Külső területeket szereztünk. A Világháború időszakának végén, a nemzetközi ügyekben való beavatkozás közvetlen eredményeként, nemzeti adósságunk 25 milliárd dollár fölé ugrott. A huszonöt éves időszak alatt, a teljes pozitív kereskedelmi mérlegünk körülbelül 24 milliárd dollár volt. Tehát, pusztán könyvelési szempontból nézve, évről évre, kis mértékben, negatívan zártunk; a fenti külkereskedelmet pedig - háborúk nélkül - akár le is bonyolíhattuk volna.

Sokkal olcsóbb – hogy azt már ne is mondjam, biztonságosabb – lett volna az átlagos, a számlát álló amerikai számára távol maradni a külföldi ügyekbe való belegabalyodástól. Ez a svindli - akárcsak a szeszcsempészet és más, alvilági svindli – kevesek egy szűk körének búsás hasznot hajt, de a működtetési költség mindig áthárul az emberekre – azokra, akiknek nincs belőle hasznuk.

MÁSODIK FEJEZET

Ki húzza a hasznot?

A Világháború, vagy inkább a mi rövid részvételünk benne, az Egyesült Államoknak mintegy 52 milliárd dollárjába került. Számítsák ki - ez minden egyes amerikai férfira, nőre, és gyerekre vonatkoztatva 400 dollár. És az adósságot még nem törlesztettük. Mi még mindig fizetjük, gyermekeink is fizetni fogják, és gyermekeink gyermekei valószínűleg szintén fizetni fogják annak a háborúnak a költségét.

Az Egyesült Államokban egy vállalat természetes haszna hat, nyolc, tíz, és néha tizenkét százalék. Azonban a haszon háború idején – ó igen, az más térszta! – húsz, hatvan, száz, háromszáz, vagy akár ezernyolcszáz százalék – a határ a csillagos ég. Minden, ami a csövön kifér. Uncle Samnél van a pénz. Szerezzük meg!

Természetesen ezt háború idején nem ilyen nyers formában adják elő. Körbebugyolálják hazafiasságról, hazaszeretetről szóló beszédekkel, meg azzal, hogy „mindenkinek oda kell tennie magát”, miközben a haszon megugrik, az égbe szökell és elszabadul – és miközben azt biztonságosan bezsebelik. Nézzünk erre néhány példát!

Vegyük barátainkat, du Ponts-ékat, a lőpor-gyártókat – nem arról tett vallomást az egyikük nemrég a Szenátus bizottsága előtt, hogy az ő lőporuk nyerte meg a háborút? Vagy hogy az mentette meg a világot a demokrácia számára? Vagy valami ilyesmi? Hogyan ment a soruk a háború alatt? Hazafias nagyvállalat voltak. Nos, a du Ponts átlagos jövedelme az 1910-1914-es időszakban évi 6 millió dollár volt. Nem volt sok, de a du Ponts megélt belőle. Most pedig nézzük meg az átlagos évi hasznukat a háborús évek alatt, 1914 és 1918 között. 58 millió dollárnyi éves hasznot találunk! Közel tízszerese a normál időszaknak, és a normál időszak haszna is igen szép volt. Több mint 950 százalékos haszonnövekedés.

Vegyük a helyes kis acélvállalataink egyikét, ami hazafias módon félretette a vasúti sínek, gerendák és hidak előállítását, hogy hadianyagot gyártson. Nos, 1910 és 1914 között, az éves jövedelmük átlagosan 6 millió dollár volt. Azután jött a háború. És hűséges állampolgárként, a Bethlehem Steel hirtelenjében lőszergyártásba fogott. Magától ugrott meg a hasznuk, vagy inkább azért, mert Uncle Sammel kezdtek üzletelni? Nos, 1914 és 1918 között, az átlagos jövedelmük évi 49 millió dollár volt!

Vagy vegyünk a United States Steelt! A háború megelőzően, egy öt éves periódus alatt, a természetes jövedelmük évente 105 millió dollár volt. Nem rossz. Azután jött a háború, haszon pedig megnőtt. Az 1914-1918-as időszakban, az átlagos éves haszon 240 millió dollár volt. Nem rossz.

Íme, Ön előtt van néhány, acéllal és lőporral kapcsolatos jövedelem! Nézzünk most valami mást! Esetleg jöhet egy kis réz? Az mindig fut a háborús időkben.

Itt van például az Anaconda. A háború előtti, 1910-1914-es időszakban, az átlagos éves jövedelme 10 millió dollár volt. A háborús években, 1914 és 1918 között, a haszna felugrott évi 34 millió dollárra.

Vagy itt van a Utah Copper. Az 1910-1914-es időszakban, az átlagos éves jövedelme 5 millió dollár volt. Ez a háborús időszakban felugrott átlagosan évi 21 millió dollárra.

Vegyük ezt az ötöt, három kisebb céggel együtt. A háború előtti, 1910-1914-es időszakban, az összesített éves átlagos hasznuk 137.480.000 dollár volt. Azután jött a háború. Ennek a csoportnak az átlagos éves haszna felszökött 408.300.000 dollárra.

Egy csekélyke haszonnövekedés, mintegy 200 százalékban.

Kifizetődő a háború? Nekik az volt. De nem ők az egyedül ilyenek. Vannak még mások is. Vegyük például a bőrt!

A háború előtti hároméves időszakban, a Central Leather Company teljes haszna 3,5 millió dollár volt. Ez évente körülbelül 1,167 millió dollár volt. Nos, 1916-ban, a Central Leather 15 millió dolláros hasznot hozott, csekély 1100 százalékos növekedéssel. Hát ez az. A General Chemical Company a háború előtti három évben, átlagosan évi 800 ezer dollár hasznot hozott. Jött a háború, és a haszon felugrott 12 millió dollárra, ami 1400 százalékos ugrás.

Az International Nickel Company esetében – és háborút nem lehet nikkell nélkül vívni – az átlagos, mindössze évi 4 millió dolláros haszon, évi 73 millió dolláros haszonra nőtt. Nem rossz? Több mint 1700 százalékos növekedés.

Az American Sugar Refining Company a háború előtti három évben, évi átlag 2 millió dollárt hozott. 1916-ban 6 millió dollár hasznot jegyeztek fel.

Nézzék meg a Szenátus 259. számú dokumentumát! A hatvanötödik Kongresszus jelentését a nagyvállalati jövedelmekről és a kormányzati bevételekről. Amiben 122 konzervgyárnak, 153 gyapotfeldolgozónak, 299 ruhagyártónak, 49 acélműnek, valamint 340 széntermelőnek, a háború alatti hasznáról van szó. A 25 százaléknál kisebb haszon kivételes volt. Például a széntermelő cégek 100 és 7856 közötti százalékokat kerestek a törzstőkjükön a háború alatt. A chicagói konzervgyárak jövedelmüket megduplázták és megtriplázták.

És ne felejtsük el a bankárokat, akik pénzelték a nagy háborút. Ha volt valaki, aki lefölözte a hasznot, akkor azok a bankárok voltak. Mivel inkább társulási, mintsem részvénytársasági szervezetek, így nincsenek részvényeseik, akiknek beszámolóval tartoznak. És a hasznuk ugyanannyira titkos volt, mint amennyire hatalmas. Hogy a bankárok hogyan tettek szert milliókra és milliárdokra, nem tudom, mert ezek a kis titkok sohasem kerültek napvilágra – még a Szenátus vizsgálóbizottsága előtt sem.

Íme, ahogyan egyéb hazafias nagyiparosok és spekulánsok egyengették az útjukat a hadihaszon felé!

Vegyük a lábbeli-gyártókat! Ők szeretik a háborút. Természetellenes nagyságú haszonnal járó üzletet eredményez. Hatalmas hasznot tettek el külföldön, a szövetségeseink felé irányuló eladásokon. Talán - akárcsak a lőszer- és a fegyvergyártók - az ellenségnek is adtak el. A pénz, az pénz, akár Németországból, akár Franciaországból jön. De Uncle Sammel is jól jártak. Például eladtak Uncle Samnek 35 millió pár szegecselt katonai lábbelit. Katonából 4 millió volt. Ez nyolc, vagy még több pár katonánként. A háború alatt, az én ezredemben, minden katonának csak egy pár lábbelije volt. Azok a lábbelik közül valószínűleg néhány még mindig rendszerben van. Jó lábbelik voltak. De amikor a háború véget ért, Uncle Sam nyakán maradt 25 millió pár. Amiket már előre megvettek - és kifizettek. A hasznot elkönnyvelték és bezsebelték.

Még mindig sok bőr volt raktáron. Így a bőriparosok eladtak Uncle Samnek több százezernyi McClellan-nyerget, a lovasság számára. Azonban a tengerentúlon semmiféle amerikai lovasság nem fordult meg! Mindazonáltal valakinek meg kellett szabadulnia ezektől a bőröktől. Valakinek hasznot kellett belőle húznia - így tettünk szert rengeteg McClellan-nyeregére. És azok valószínűleg még mindig megvannak.

Ugyancsak valakinek rengeteg moszkítóhálója volt. Eladtak Uncle Samnek 20 millió moszkítóhálót, tengerentúli katonai használatra. Feltételezem, hogy azt várták el a fiúktól, hogy magukra terítsék azt, ahogyan a sáros lövészárkokban megpróbálták elaludni – miközben egyik kezükkel a tetveket vakarták a hátukon, a másikkal pedig elzavarták a futkosó patkányokat. Nos, a moszkítóhálókból egyetlen egy sem jutott el Franciaországba!

Mindenesetre ezek a figyelmes gyártók biztosak akartak lenni, hogy egyetlenegy katona se maradjon moszkítóháló nélkül, úgyhogy további 40 millió yardnyi moszkítóhálót adtak el Uncle Samnek.

Azokban a napokban a moszkítóháló igen szép hasznot hozott, még akkor is, ha Franciaországban nem voltak moszkítók. Feltételezem, hogy ha a háború még egy kicsit tovább tartott volna, a vállalkozó szellemű moszkítóháló-gyártók néhány moszkítószállítmányt is eladtak volna Uncle Samnek, hogy azokat Franciaországban terítsék, hogy több moszkítóhálóra legyen rendelés.

A repülőgép- és a repülőgépmotor-gyártók úgy érezték, hogy ebből a háborúból nekik is ki kell venniük a jogos hasznukat. Miért is ne? Mindenki más kivette a sajátját. Így költött Uncle Sam 1 milliárd dollárt – ha Önök elég sokáig élnek, utánaszámolhatnak - olyan repülőgép-motorok legyártására, melyek soha nem hagyták el a talajt! Abból az egy milliárd dollár értékben megrendelt repülőből és repülőgép-motorból, egyetlenegy sem jutott el a franciaországi harcmezőre. Ahogy másutt, a gyártók itt is eltették a maguk csekély 30, 100, vagy talán 300 százalékos hasznukat.

A katonák trikójának legyártása 14 centbe került, Uncle Sam pedig 30-40 centet adott értük – szép kis haszon a trikógyártó számára. A harisnyagyártók, az egyenruha-gyártók, a sapkagyártók, és az acélsisak-gyártók – mindegyikük eltette a magáét.

Amikor a háború véget ért, miért roskadozott mintegy 400 000 készletnyi felszerelés – hátizsákok és minden, ami beléjük való – az ezen az oldalon [az USA-ban] lévő raktárakban? Mostanság ezeket a felszerelési tárgyakat leselejtezik, mert a szabályozás változása miatt, más a hátizsákok tartalma. A gyártók azonban már begyűjtötték a belőlük származó hadihasznot – és legközelebb, újra be fogják gyűjteni.

A háború alatt sok ragyogó ötlet merült fel haszon húzására.

Egy sokoldalú hazafi tizenkét tucatnyi, 48 hüvelykes csavarkulcsot adott el Uncle Samnek. Ő de nagyon szép csavarkulcsok voltak! Az egyetlen baj az volt, hogy addig mindössze egy olyan méretű anyacsavart gyártottak, ami elég nagy volt ezekhez a csavarkulcsokhoz. Az pedig az volt, ami a Niagara Falls-ban lévő turbinákat tartotta. Nos, miután Uncle Sam megvásárolta ezeket a csavarkulcsokat, a gyártó pedig bezsebelte a hasznot, a csavarkulcsokat tehervagonra rakták, és az Egyesült Államokban ide-oda utattatták, hogy kitalálják, hogy mire is használhatják azokat. Amikor a Tűzszünetet aláírták, az valóban nagy csapás volt a csavarkulcs-gyártó számára. Éppen azon volt, hogy néhány anyacsavart legyártson, melyek beleillettek volna a csavarkulcsokba. Azután úgy tervezte, hogy azokat is eladja Uncle Samnek.

Valaki másnak az a ragyogó ötlete támadt, hogy az ezredesek ne automobilon, de még csak ne is lóháton közlekedjenek. Valaki valószínűleg látott egy képet Andy Jacksonról, amint könnyű fogatolt kocsin [buckboard] közlekedik. Nos, mintegy 6 ezer könnyű fogatolt kocsit adtak el Uncle Samnek azért, hogy az ezredesek használják. Egyetlenegy sem használtak közülük. A könnyű fogatolt kocsik gyártója azonban eltette a hadihasznot.

A hajóépítők is úgy érezték, hogy nekik is be kellene szállniuk ebbe a dologba. Sok hajót építettek, melyek nagy hasznot hoztak. Több mint 3 milliárd dollárt. Némelyik hajó rendben volt. Azonban 635 millió dollár értékű hajó fából készült, és még csak nem is úszott! Az eresztékek megnyíltak - a hajók elsüllyedtek. Azonban már kifizettük azokat. És valaki bezsebelte a hasznot.

A statisztikusok, közgazdászok és kutatók úgy becsülik, hogy a háború Uncle Samnek 52 milliárd dollárba került. Ebből az összegből 39 milliárd dollárt valóban magára a háborúra költöttek el. Ez a ráfordítás 16 milliárd dollár hasznot fialt. Ez az, ahogyan az a 21 000 milliárdos és milliomos keletkezett. Ez a 16 milliárd dollár haszon nem megvetendő összeg. Egészen szép kis summa. És ez mindössze nagyon kevesek szűk köréhez vándorolt.

A lőszeripart, és annak a háborús időkre eső hasznát szondázó, szenátusi Nye-bizottság - szenzációs feltárásai ellenére - még éppen hogy csak a jéghegy csúcsát érintette.

Azonban még így is, gyakorolt némi hatást. A State Department „bizonyos ideje” tanulmányozza azokat a módszereket, hogy hogyan maradjunk távol a háborúktól. A War Department hirtelen arra a döntésre jutott, hogy csodálatos terve van, amit szárba kellene szökkenteni. A kormány létrehoz egy bizottságot – mely bizottságban a War és a Navy Department, ügyes módon, egy Wall Street-i spekuláns elnöksége alatt lenne képviselve -, hogy a háborús időkben keletkező hasznot korlátozza. Hogy milyen mértékben, arra nem tettek ajánlást. Hmmm. Lehetséges, hogy azoknak a személyeknek a 300, 600 és 1600 százalékos haszna, akik a vért pénzzé alakították a Világháborúban, egy némileg kisebb összegre lesz korlátozva.

Mindazonáltal úgy tűnik, hogy a terv nem tartalmaz olyan felhívást, hogy a veszteségeket bármilyen módon korlátozzák – azaz, hogy azoknak a veszteségét korlátozzák, akik a háborúban harcolnak. Amennyire megbizonyosodhattam róla, nincs olyan tervzet, hogy egy katona legfeljebb csak egy szemet, vagy egy kart veszíthet, vagy hogy csak egy, két, vagy három sebet kaphat. Vagy hogy az élet elvesztését korlátoznák.

Úgy tűnik, nincs semmi ebben a tervzetben, ami azt mondja, hogy az ezred létszámának 12 százalékánál többen nem sebesülhetnek meg a csatában, vagy hogy a hadosztály létszámának 7 százalékánál többen nem eshetnek el.

Természetesen a bizottság ilyen jelentéktelen ügyekkel nem ér rá vesződni.

HARMADIK FEJEZET

Ki állja a számlát?

Kinek köszönhető a haszon – ez a helyes kis 20, 100, 300, 1500 és 1800 százalékos haszon? Mindannyian fizetjük - adó formájában. Hasznot hajtottunk a bankároknak, amikor 100 dollárért megvettük a Szabadság-kötvényeket, majd azokat 84 vagy 86 dollárért viszonteladtuk a bankároknak. Ezek a bankárok 100 dollár felett kasszíroztak. Ez egyszerű manipuláció volt. A bankárok uralják a kötvénypiacokat. Könnyű volt nekik lenyomni ezeknek a kötvényeknek az árát. Ezután mi mindannyian – mi, emberek – megrémültünk, és eladtuk a kötvényeket 84 vagy 86 dollárért. A bankárok megvásárolták ezeket. Ezután ugyanezek a bankárok fellendülést gerjesztettek, és a kormányzati kötvények névértékre, sőt, névérték fölé emelkedtek. Ezután a bankárok besöpörték a hasznot.

De a katona az, aki a számla legnagyobb részét állja.

Ha ezt nem hiszik, látogassák meg a külföldi harcmezőkön lévő amerikai temetőket! Vagy látogassák meg az Egyesült Államokban lévő veterán-kórházak bármelyikét! Országjárásom során - melynek közepében vagyok akkor, amikor ezeket a sorokat papírra vetem - tizenhét kormányzati veteránkórházat látogattam meg. Ezekben összesen körülbelül 50 000 emberi roncs van – emberek, akik a nemzet színe-java voltak tizenhét évvel ezelőtt. A Milwaukee-ban lévő kormányzati kórház – mely kórházban 3800 élőhalott van – nagyon rátermett főorvosa elmondta nekem, hogy a veteránok között a halálozási arány háromszor akkora, mint azok között, akik itthon maradtak.

Normális életszemléletű fiúkat elvittek a földekről, az irodákból, a gyárakból és a tantermekből, és csatasorba állították őket. Újjágyúrtak őket, átalakították őket, „hátra arc!”-ot csináltattak velük, hogy az ölést a napirend részének tekintsék. Vállt vállnak vetve, egymás mellé állították őket, és tömegpszichológián keresztül, gyökeresen megváltoztatták őket. Néhány évig használtuk, és arra képeztük őket, hogy egyáltalán semmit se gondoljanak az ölésről, vagy arról, hogy őket ölik meg.

Azután hirtelen leszereltük őket, és azt mondtuk nekik, hogy csináljanak újra „hátra arc!”-ot. Ezúttal a visszailleszkedést saját maguktól kellett megtenniük, tömegpszichológia nélkül, tiszták segítségével és tanácsa nélkül, össznemzeti propaganda nélkül. Többé nem volt rájuk szükségünk. Így azután szélnek eresztettük őket mindenféle „háromperces” beszéd vagy „Szabadság-hadikölcsön” beszéd vagy parádé nélkül. Egy idő után, ezek a remek fiatal fiúk közül sokan, túl sokan szellemi ronccsá váltak, mert egyedül voltak képesek végrehajtani azt a végső „hátra arc!”-ot.

Az indianai Marionban lévő kormányzati kórházban, ezek a fiúk közül ezernyolcszázán cellákban vannak! Közülük ötszázán egy olyan barakkban, ahol körös-körül acélrudak és drót van az épületen és a tornácon kívül. Ők már mentálisan szétroncsolódtak. Ezek a

fiúk még emberi lényeknek sem néznek ki. Ó, és a tekintetük! Fizikailag jó állapotban vannak; mentálisan már elvesztek.

Ilyen esetek ezrével és ezrével vannak, és mindig több és több ilyen eset kerül elő. A háború félelmetes, túlfűtött izgalma, majd annak hirtelen vége szakadása – a fiatal fiúk ezt nem tudták feldolgozni.

Ez is a számla egy része. A halottakkal már nincs mit tenni – ők már megfizették a hadihaszon rájuk eső részét. A szellemileg és testileg sérültekkel már nincs mit tenni – ők most fizetik meg a hadihaszon rájuk eső részét. De a többiek is fizettek – akkor, amikor összetört a szívük, midőn elszakadtak az otthon melegétől és a családjuktól, hogy felöltsék Uncle Sam egyenruháját – azt az egyenruhát, amin haszon keletkezett. Egy újabb részt fizettek meg a kiképzőtáborokban, ahol parancsok szerint éltek, ahol kiképezték őket, miközben mások átvették otthoni munkahelyüket, valamint a hátrahagyott közösségben betöltött szerepüket. Megfizettek érte a lövészárkokban, ahonnan lőttek, és ahol meglőtték őket; ahol időnként napokig éhesek voltak; ahol sárban, hidegben és esőben aludtak – a haldoklók nyögése és sikolya által adott borzalmas altatódal mellett.

De ne feledjék: a katona a dollárokból és centekből álló számlát is megfizette.

A spanyol-amerikai háborúig, azt is beleértve, jutalomdíj-rendszerünk volt, és a katonák és tengerészek pénzért harcoltak. A Polgárháború alatt bonuszokat fizettek, sok esetben még a katonai szolgálat elvállalása előtt. A kormányzat, vagy a tagállamok, akár 1200 dollárt is fizettek annak, aki beáll. A spanyol-amerikai háborúban jutalomdíjat adtak. Amikor egy hajót zsákmányoltunk, a katonák mindannyian megkapták a részüket – legalább is, meg kellett, hogy kapják. Azután ráébredtünk, hogy csökkenteni tudjuk a háború költségeit, ha elveszük az összes jutalomdíjat, azt megtartjuk, azonban a katonát ettől függetlenül besorozzuk. Így a katonák nem tudtak alkudozni a munkavégzésükkel kapcsolatban. Mindenki más alkudozhatott a munkavégzéséről, de a katona nem.

Napóleon egykoron azt mondta, hogy

„Minden embert elámitanak a kitüntetések... egész egyszerűen éheznek rájuk”.

Tehát a napóleoni rendszer kialakításával – az érmemódszerrel – a kormányzat ráébredt, hogy kevesebb pénzért is tud katonákat szerezni, mert a fiúk szeretik, ha kitüntetik őket. A Polgárháborúig nem voltak érmék. Akkor került sor a Kongresszusi Becsületrend kiosztására. Ez könnyebbé tette a haderő feltöltését. A Polgárháború után, a spanyol-amerikai háborúig, új érmét nem bocsátottak ki.

A Világháborúban propagandát alkalmaztunk, hogy a fiúk elfogadják a sorozást. Elértük náluk, hogy szégyenkezzenek, ha nem lépnek be a hadseregbe.

Annyira erkölcstelen volt ez a háborús propaganda, hogy még Istent is belevették. Kevés kivételtől eltekintve, egyházi személyeink bekapcsolódtak az „Ölj! Ölj! Ölj!”

ordítózásba. Öld meg a németeket! Isten a mi oldalunkon van... az az Ő akarata, hogy a németeket meg kell ölni.

És Németországban, a jó lelkipásztorok felhívást intéztek a németekhez, hogy öljék meg a szövetségeseiket... hogy ugyanannak az Istennek a kedvébe járjanak. Ez az általános propaganda része volt, melyet úgy építettek fel, hogy az emberek tudatosan fogadják el a háborút és az ölést.

Gyönyörű eszményképeket festettek azok a fiúk elé, akiket elküldtek meghalni. Ez volt az „a háború, ami véget vet minden háborúnak”. Ez volt az „a háború, ami biztonságossá teszi a világot a demokrácia számára”. Senki sem említette meg nekik, amint elmasíroztak, hogy az elmenetelük és a haláluk hatalmas hadihasznot fog jelenteni. Senki sem mondta ezeknek az amerikai katonáknak, hogy lehet, hogy olyan lövedékek terítik majd le őket, amiket itthoni felebarátjuk gyártott. Senki sem mondta nekik, hogy azt a hajót, melyen átkelnek, lehet, hogy olyan tengeralattjárók torpedózzák meg, melyeket az Egyesült Államokban bejegyzett szabadalmak alapján építettek. Csak azt mondták nekik, hogy ez egy „dicsőséges kaland” lesz.

Tehát miután a hazafiságot lenyomtuk a torkukon, elhatározás született, hogy segítségadásra kötelezzük őket olyan módon, hogy fizessenek is a háborúért. Úgyhogy nagy fizetséget, havi 30 dollárt adtunk nekik.

Mindaz, amit ezért a bőkezű summáért tenniük kellett, az volt, hogy hagyják hátra szeretteiket, mondjanak le a munkahelyükről, feküdjenek sáros lövészárkokban, egyenek sózott marhahús-konzervet (már amikor hozzájutnak), valamint hogy öljenek, és öljenek, és öljenek... és megölessenek.

Várjunk csak!

A havi fizetség felét – ami csak egy kicsit több, mint amit egy hajógyár szegecselője, vagy egy lőszergyár munkása biztonságban, otthon, egyetlen nap alatt megkeres – azonnal levonták, hogy abból támogassa az eltartottjait azért, hogy ne legyenek tehertertel a közösség számára. Azután a katonával megfizettük azt, ami balesetbiztosításként jelentkezik – egy olyan valamit, amit egy felvilágosult államban a munkaadó fizet -, és ami havi 6 dollárjába került. A katonának kevesebb, mint 9 dollárja maradt egy hónapra.

Ezután pedig, az összes arcátlanság megkoronázásaképpen, gyakorlatilag kicsikartuk tőle, hogy fizessen a saját lőszeréért, ruházatáért, és élelmiszeréért azáltal, hogy Szabadság-kötvényeket vetettünk vele. A fizetésnapon a legtöbb katona semmilyen pénzt nem kapott.

A Szabadság-kötvényeket 100 dollárért vetettük meg a katonákkal, majd - amikor hazatértek a háborúból, és nem tudtak munkát találni – 84 és 86 dollárért vásároltuk őket vissza. És a katonák körülbelül 2 milliárd dollár értékben vettek ilyen kötvényeket!

Igen, a katona állja a számla nagyobbik részét. A családja is fizet. Ugyanazon a szívtépő módon fizetnek, mint a katona. Amikor ő szenved, ők is szenvednek. Éjszakánként, amikor ő a lövészárkokban feküdt, és nézte, ahogyan repeszek robbannak körülötte, ők otthon feküdtek az ágyukban, és álmatlanul hánykolódtak – az apja, az anyja, a felesége, a húgai, az öccsei, a fiai, és a lányai.

Amikor egy szemmel, vagy egy lábbal kevesebbel, vagy széthullott elmével tért haza, ők is szenvedtek – ugyanúgy, sőt néha még jobban, mint ő maga. Igen, ők is megfizették azt a hasznot, amit a lőszergyárosok, a bankárok, a hajóépítők, az iparosok, és a spekulánsok húztak. Ők is vettek Szabadság-kötvényeket, és hozzájárultak a bankárok azon hasznához, ami a Tűszünet után, a manipulált Szabadság-kötvény--árfolyamok hókuszpókuszában keletkezett.

Még manapság is, a sebesült, illetve a széthullott elméjű emberek családjai, valamint azok, akik sohasem voltak képesek visszailleszkedni, még mindig szenvednek, és még mindig fizetnek.

NEGYEDIK FEJEZET

Ahogy ezt a svindlit szét lehet zúzni!

Ez a helyzet - ez egy svindli.

Kevesek egy szűk köre hasznot húz – és a sokak tömege fizet. Mégis van egy módszer arra, hogy megállítsuk. Ennek leszerelési konferenciákkal nem lehet véget vetni. Ezt Genfben tartott béketárgyalásokkal nem lehet kiküszöbölni. Jó szándékú, de hasztalan csoportok, határozatok hozatalával, nem tudják eltörölni. Csak úgy lehet hatásosan szétzúzni, ha a háborúból eltávolítjuk a hasznot.

Az egyetlen út ennek a svindlinek szétzúzására a tőke, az ipar, és a munkaerő besorozása, mielőtt még a nemzet férfiereit besoroznák. Egy hónappal azelőtt, hogy a kormányzat besorozhatná a nemzet fiatal férfiai - be kell soroznia a tőkét, az ipart, és a munkaerőt. Fegyvergyáraink, lőszer-gyáraink, hajógyáraink és a repülőgép-gyáraink, valamint minden egyéb gyáraink - melyek háborús időben hasznot hajtanak – tisztviselői, igazgatói, és nagyhatalmú vezetői, akár csak a bankárok és a spekulánsok, hadd kerüljenek sorozásra – kapjanak havi 30 dollárt, ugyanazt a fizetséget, amit a lövészárokban lévő legények kapnak.

Az ezekben az ipari létesítményekben lévő munkások – az összes munkás, az összes elnök, az összes vezető, az összes igazgató, az összes menedzser, az összes bankár -, és igen, az összes tábornok, az összes tengernagy, az összes tiszt, az összes politikus, és az összes kormányzati tisztviselő hadd kapják meg ugyanezt a fizetséget – hadd legyen a nemzet mindegyik tagjának havi összfizetsége úgy korlátozva, hogy az nem haladhatja meg azt, amit lövészárokban lévő katonák részére fizetnek!

Ezekkel a bárókkal, mágnásokkal, nagyvállalkozókkal, és az összes ipari munkással, valamint az összes szenátorral, kormányzóval és főtisztviselővel fizetessék ki a havi 30 dolláros fizetsége felét a család részére, fizetessenek velük háborús kockázatbiztosítást, és vásároltassanak velük Szabadság-kötvényeket!

Miért is ne kellene, hogy így tegyenek?

Ők semmilyen kockázatot nem vállalnak, hogy elesnek, vagy hogy a testüket szétszabdadják, vagy hogy az elméjük megbomlik. Nem alszanak sáros lövészárkokban. Nem éheznek. A katonák viszont igen!

Adjanak a tőkének, az iparnak, és a munkaerőnek harminc napot, hogy átgondolják a dolgot, és meg fogják látni, hogy mire az a harminc nap véget ér, nem lesz háború! Ez zúzza szét a háborús svindlit – ez, és semmi más.

Talán egy kicsit túl optimista vagyok. A tőkének még mindig van némi beleszólása a dolgokba. Tehát a tőke nem fogja megengedni, hogy a hasznot eltávolítsuk a háborúból, egészen addig, amíg az emberek – akik viselik a háború szenvedéseit, és még meg is fizetik az árát – rá nem ébrednek, hogy azoknak, akiket szavazatukkal hivatalba emelnek, az emberek, nem pedig a haszonhajhászok érdekeit kell nézniük.

Egy másik szükséges lépés ebben, a háborús svindli összezűzésével kapcsolatos küzdelemben, zártkörű népszavazás tartása annak meghatározására, hogy hadat kell-e üzeni. Egy nem minden választóra, hanem csupán azokra a választókra kiterjedő népszavazásról van szó, akiket behívnának, hogy vívják meg a harcot, hogy essenek el a harcban. Nem lenne sok értelme egy lőszergyár 76 éves elnökét, vagy egy nemzetközi bankárcég lúdtalpas vezetőjét, vagy egy egyenruha-gyár kancsal menedzserét – akik közül mindegyik irdatlan hasznot lát a háborúban – szavaztatni, hogy vajon a nemzetnek háborúba kellene-e vonulnia, vagy sem. Őket sohasem hívnák be, hogy emeljenek puskát a vállukra, hogy aludjanak lövészárokban, hogy álljanak ellenséges tűz alatt. Csak azok, akiket behívnának, hogy országukért kockáztassák az életüket, csak nekik lenne kiváltságuk szavazni arról, hogy eldöntsék, hogy a nemzet háborúba vonuljon-e.

Bőséges precedens van arra, hogy a szavazást azokra korlátozzák, akiket az érint. Államaink közül sokban van korlátozás arra nézve, hogy kinek engedélyezett a szavazás. A legtöbb államban szükséges, hogy valaki tudjon írni és olvasni, mielőtt szavazhat. Némelyik államban a szavazónak ingatlanlással kell rendelkeznie. Egyszerű dolog lenne minden évben, a katonai életkort betöltő férfiak regisztrálása saját közösségükben, amint az a Világháború alatt, a sorozás során történt, valamint egészségügyi vizsgálatuk elvégzése. Azok, akik átmennek a szűrőn, és ezért behívót kaphatnak háború esetén, hogy fogjanak fegyvert, azok lennének jogosultak szavazni egy zártkörű népszavazáson. Nekik kellene azoknak lenniük, akiknek a döntés hatalma a kezében van – nem pedig a Kongresszusnak, ahol a tagok közül csak kevesen vannak az érintett életkori sávban, és még kevesebben vannak közülük olyanok, akik abban a fizikai állapotban vannak, hogy fegyvert fogjanak. Csak azoknak, akiknek viselniük kell a háború szenvedését, kellene, hogy joga legyen szavazni.

A harmadik lépés a háborús svindli összezűzésének kérdéskörében annak biztosítása, hogy haderőnk valóban csak védelmi haderő legyen.

A Kongresszus minden egyes ülészakán felmerül a további haditengerészeti költségjövahagyás kérdése. A washingtoni forgószékekben ülő tengernagyok – és belőlük mindig sok van – nagyon ügyes lobbizók. És okosak is. Nem azt kiabálják, hogy „Sok csatahajóra van szükségünk, hogy ez a nemzet, vagy az a nemzet ellen háborúzzunk”. Ő dehogy. Először behozzák a köztudatba, hogy Amerikára egy nagy tengeri hatalom fenyegetést jelent. Szinte minden nap, ezek a tengernagyok elmondják Önöknek, hogy ez a feltételezett ellenség hatalmas flottája, hirtelen csapást fog mérni, és 125 millió embert fog elpusztítani. Csak úgy. Ezután elkezdnek siránkozni, hogy nagyobb haditengerészet kell. Mégis mire? Hogy harcba szálljunk az ellenséggel? Ó, ugyan dehogy. Nem, nem. Csakis védelmi célra.

Azután, mellékesen, csendes-óceáni hadgyakorlatokat jelentenek be. Védelmi célból. Aha.

A Csendes-óceán egy szép nagy óceán. A Csendes-óceán mentén irdatlan hosszúságú partvonalunk van. Vajon a hadgyakorlatokat partjaink előtt, két- vagy háromszáz mérföldre tartják? Ó nem. A hadgyakorlatok partjainktól kétezer, sőt, esetleg akár háromezer-ötszáz mérföldre tartják.

A japánokat, ezt a büszke népet, természetesen leírhatatlan örömmel fogja eltölteni, hogy az Egyesült Államok flottáját Nippón partjaihoz olyan közel látják. Legalább annyira, mint amennyire Kalifornia lakói örülnének, ha a reggeli ködben a japán flotta homályos körvonalait vennék észre, amint az hadgyakorlatot folytat Los Angeles partjai előtt.

Mint látható, haditengerészetünk hajóit arra kellene korlátozni, törvény által, hogy a partvonalunktól számított 200 mérföldön belül maradjanak. Ha lett volna ilyen törvény 1898-ban, a Maine sohasem ment volna Havanna kikötőjébe. Sohasem robbantották volna fel. Nem lett volna háború Spanyolországgal, ami emberéletek elvesztésével járt. A szakértők véleménye szerint, kétszáz mérföld bőségesen elegendő védelmi célokra. Nemzetünk nem tud támadó háborúba kezdeni, ha hajói nem mehetnek a partvonalától 200 mérföldnél távolabbra. A repülőgépeknek meg lehetne engedni, hogy – felderítési célból – a partvonalától akár 500 mérföldig elrepüljenek. És a hadsereg sohasem hagyhatná el nemzetünk szárazföldi határait.

Összefoglalásképpen, három lépést kell megtenni a háborús svindli összeűzására:

1. A hasznot el kell távolítanunk a háborúból.
2. Az ország ifjúságának – akire a fegyverfogás hárul – meg kell engednünk, hogy döntsön arról, hogy legyen-e, vagy ne legyen-e háború.
3. Haderőnket honvédelmi célokra kell korlátoznunk.

ÖTÖDIK FEJEZET

Pokolba a háborúval!

Nem vagyok olyan bolond, hogy azt higgyem, hogy a háború már a múlté. Tudom, hogy az emberek nem akarnak háborút, de semmi haszna azt mondani, hogy nem taszíthatnak minket egy újabb háborúba.

Visszatekintve, Woodrow Wilson 1916-ban azzal a politikai programmal választották újra elnökké, hogy ő volt az, aki „távol tartott minket a háborútól”, valamint azzal a sugallt ígérettel, hogy „ő tart minket távol a háborútól”. Mégis, öt hónappal később azt kérte a Kongresszustól, hogy üzenjen hadat Németországnak.

Abban az öthónapos időszakban az embereket nem kérdezték meg, hogy vajon meggondolták-e magukat. Azt a 4 millió fiatalembert - akik felöltötték az egyenruhát, és elmasíroztak vagy elhajóztak – nem kérdezték meg, hogy vajon menni akarnak-e szenvedni és meghalni.

Akkor mégis mi volt az oka, hogy kormányzatunk olyan hirtelen meggondolta magát?

A pénz.

Egy szövetséges bizottság – ha még emlékszünk rá – röviddel a hadüzenet előtt ájtott [Amerikába], és meglátogatta az elnököt. Az elnök magához hívatta a tanácsadók egy csoportját. A bizottság feje felszólalt. A diplomácia nyelvezetét lehámozva, ez volt, amit elmondott az elnöknek és tanácsadói csoportjának:

„Nincs semmi haszna tovább áltatni magunkat. A szövetségesek ügye elveszett. Most öt vagy hat milliárd dollárral tartozunk Önöknek (amerikai bankároknak, amerikai lőszer-gyártóknak, amerikai gyárosoknak, amerikai spekulánsoknak, amerikai exportőröknek).

Ha veszítünk - és az Egyesült Államok segítsége nélkül bizonyos, hogy veszítünk -, akkor mi, Anglia, Franciaország és Olaszország, nem tudjuk ezt a pénzt visszafizetni... Németország pedig nem fogja.

Tehát...”

Ha a titkolózást törvényen kívül helyezték volna, mármint ami a haditárgyalásokat illeti, és ha a sajtót meghívták volna, hogy jelen legyen azon a konferencián, vagy ha a rádió rendelkezésre állt volna, hogy a fejleményeket közvetítse, Amerika sohasem lépett volna be a Világháborúba. Azonban ezt a konferenciát – akárcsak az összes hadimegbeszélést – a legteljesebb mértékű titkossággal palástolták el. Amikor a fiainkat elküldték a háborúba, azt mondták nekik, hogy ez egy olyan „háború, ami biztonságossá teszi a

világot a demokrácia számára”, és hogy ez egy olyan „háború, ami véget vet minden háborúnak”.

Nos, tizennyolc évvel később, a világban kevesebb a demokrácia, mint korábban volt. Mindemellett mi közünk van ahhoz, hogy Oroszország vagy Németország vagy Anglia vagy Franciaország vagy Olaszország vagy Ausztria demokrácia vagy monarchia alatt él-e? Vagy hogy fasiszták vagy kommunisták-e? A mi feladatunk az, hogy megőrizzük a saját demokráciánkat.

És igen csekély – ha egyáltalán bármilyen – eredményt értünk el annak biztosítására, hogy a Világháború valóban az a háború volt, ami véget vet minden háborúnak.

Igaz, voltak leszerelési konferenciák és fegyverkorlátozási konferenciák. Ezek az égvilágon semmit sem jelentenek. Az egyik éppen most fulladt kudarcba; egy másiknak az eredményeit pedig hatálytalanították. Ezekre a konferenciákra elküldjük hivatásos katonáinkat, tengerészeinket, politikusainkat és diplomatáinkat. És azután mi történik?

A hivatásos katonák és tengerészek nem akarnak leszerelést. Egyetlen tengernagy sem akar hajó nélkül maradni. Egyetlen tábornok sem akar parancsnokság nélkül maradni. Mindkét eset azt jelenti, hogy állás nélkül maradtak. Ők nem a leszerelés pártján állnak. Ők nem lehetnek a fegyverkorlátozás pártján. És az összes ilyen konferencián, a háttérben ólálkodva, de ugyanolyan teljhatalommal rendelkezve, azoknak a személyeknek a sötét ügynökei vannak, akik hasznot húznak a háborúból. Ők intézik úgy a dolgot, hogy ezeken a konferenciákon ne legyen leszerelés vagy komoly fegyverzetkorlátozás.

Ezekon a konferenciákon az egyes hatalmak fő célja nem a háború megelőzését szolgáló leszerelés elérése, hanem inkább még több fegyverzet biztosítása saját maga, és még kevesebb biztosítása bármely potenciális ellenfél számára.

Csak egy út van a lefegyverzéssel kapcsolatban, ami valamennyire kézzelfogható eredményt tükröz. Ez pedig az, hogyha az összes nemzet összegyűlik, és minden egyes hajót, minden egyes ágyút, minden egyes puskát, minden egyes harckocsit, minden egyes hadirepülőgépet a szemétre hajít. Még ha ez lehetséges volna is, még ez sem lenne elegendő.

A szakértők szerint, a következő háborút nem csatahajókkal, nem tüzérséggel, nem puskákkal, és nem géppuskákkal fogják megvívni. Halálos vegyi anyagokkal és gázokkal fogják megvívni.

Titokban minden egyes nemzet tanulmányozza és tökéletesíti ellensége nagyszabású megsemmisítésének újabb és szörnyűbb módszereit. Igaz, hajókat továbbra is építeni fognak, hiszen a hajóépítőknek is hasznot kell húzniuk. És ágyúkat is fognak gyártani, és lőport és puskákat is fognak készíteni, hiszen a lőszer-gyárosoknak is hatalmas hasznot kell húzniuk. És természetesen, a katonáknak egyenruhát kell viselniük, hiszen a gyártónak is a saját háborús hasznát kell húznia.

Azonban a győzelmet vagy a vereséget tudósaink ügyessége és leleményessége fogja eldönteni.

Ha olyan munkára fogjuk őket, hogy mérges gázokat, valamint a pusztítás egyre pokolibb műszaki és robbanószerkezeteit állítsák elő, nem lesz idejük az összes nép javát szolgáló, alkotó munkára. Ha a tudósokat ez utóbbi, hasznos munkára fogjuk, akkor mi mindannyian nagyobb jóléthez jutunk a békéből, mint amihez a háborúból jutnánk – még a lőszer-gyártók is.

Tehát... azt mondom, hogy

POKOLBA A HÁBORÚVAL!